

PERIÒDICH SATIRICH,

HUMORÍSTICH, IL - LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 centims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

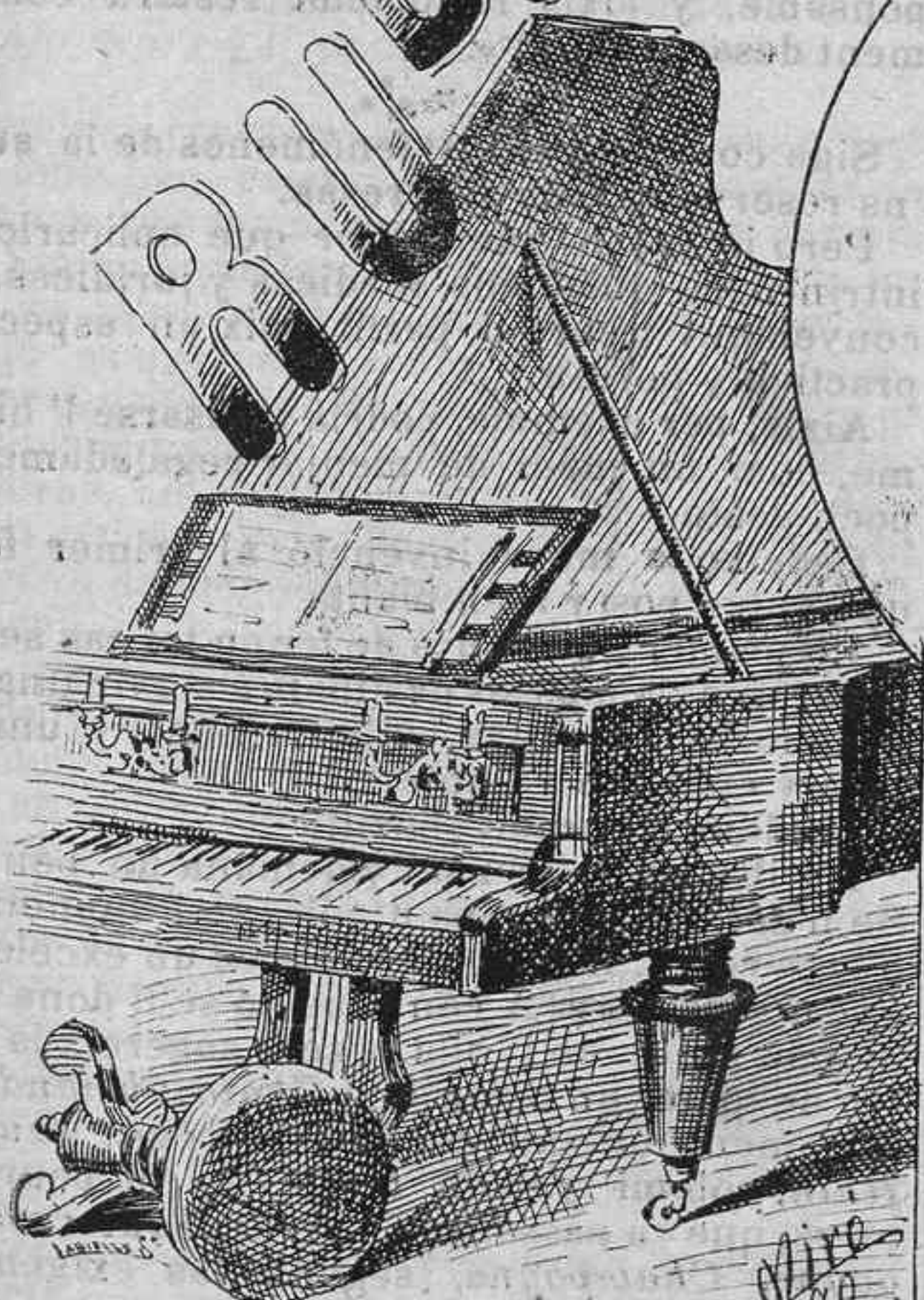
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

RUBINSTEIN

En l' exercit dels artistes
es capitá general:
may ningú davant del piano
ha arribat á un lloch tan alt.
Tè tot lo que 's necessita:
sentiment, geni y vigor:
es rus, pero un rus de veras
que tocant fa entrá en calor.

CESTA Y BALLESTA.

¡Qui 's fia del temps!

A un día serè y espléndit, de cel blau y transparent; á un día amanyagat per alenadas primaverales, ne succeheix un altre de lleganyós, cubert de núvols grisos, ensopit y humitejat de gotetas glacials... Es lo vell hivern que rapapieja.

Se troba en la senmana de Carnestoltas y també tracta de divertir-se, seguint las corrents del seu humor. Quan está alegre 's disfressa de primavera, ab tal art y tal enginy que donaria la castanya á quals vol. Pero sense saber cóm se ensombreix, lo spleen, aqueix mal tan negre, propi sols dels vells y dels inglesos, enfosqueix lo seu humor, y llavoras llansa la careta ab que 's cubria, trepitja las flors ab que s' adornava, y torna á ser l' hivern crú, glacial, mal humorat y rapatani.

Prenémlo tal com es, ja que no está en la nostra má mudarli 'l génit.

Qui més ha de ressentirse d' eixos capritxos senils de una estació tan caparruda son los astrólechs, los profetas del temps, los autors de calendaris.

La major part d' ells tractantse del hivern, anticipan de pura-pensa 'ls seus pronóstichs y á cada cambi de lluna anuncian: «boyras», «frets», «plujas», «neus», «geladas». Cap d' ells s' arriscaria á anunciar bon temps. Y no obstant, á la estació reynant li dona la real gana de regalárno-se'n una de freda y una de calenta, y 'ls astrónomos se quedan molt contents si ho endavinan, y contents, encare que no tant, si no ho acertan... perque, lo que diuen ells:—«Veri at que jo hi anunciat neus y fa un sol qu' estabella; pero de fixo, que si no aquí, á la Siberia está nevant, ó sino una mica més amunt: al Polo Nort.»

Perque lo qu' es ells sempre quedan bè.

Per cert que ara 'm vè á la memoria una anécdota xispejant que vaig llegir no recordo ahont, ni en quina ocasió.

Aixís com nosaltres tenim un Zaragozano... ó dos ó tres, que may aquí s' ha donat lo cas de un sol y únich exemplar de cada cosa, tenen los francesos un Mathieu de la Drôme, quals prediccions astrológicas solen formar article de fe sobre tot entre la gent pagesa.

Un día que Mathieu de la Drôme viatjava, montat en un caball de marxa, 's detingué á es morsar á un hostal, situat al péu de una carretera.

Satisfet l' apetit que l' obligá á detenirse, mana posar la sella al caball, desitjós de prosseguir quant antes l' interromput viatge.

L' hostaler li diu:

—¿Qué va molt lluny?

—A tal puesto—respon Mathieu.

—Donchs si m' ha de creure á mí, no 's moga.

—Y aixó, ¿per qué?

—Perque 's mullará.

—Ab un temps tan espléndit... ¡impossible!

¿Qué no reparéu que apenas se véu un núvol?

—Insisteixo en lo mateix: se mullará.

Mathieu sense ferne cas, montá á caball y partí al trot llarch. No havia passat una hora y mitja que plovia á bòts y á barrals; no n' havian passat tres, que Mathieu regressava al hostal, ell y 'l caball xops fins als ossos.

—Si qu' héu tingut rahó—digué encarantse ab

l' hostaler.—Pero diguéme ¿cóm héu sapigut qu' e havia de ploure? ¿En que ho héu conegut?

L' hostaler féu una mitja rialla, y per tota resposta senyalá 'l calendari de Mathieu de la Drôme que aguantat sobre una post per dos cordills ab dos bolas de plom, adornava una de las parets del menjador.

—¡Burro de mí!—pensá Mathieu plé d' orgull—que al fer las mèvas obras pèls demés, no 'm recordo de utilizarlas jo.

Y acostantse al calendari vejé que aquest senyalava *bon temps*.

Y no pogué menos de dirigir al hostaler una mirada d' extranyesa.

L' hostaler li digué:

—Sempre que 'l calendari aqueix senyala bon temps, es segur que plou... Jo agafó las sèvas indicacions al revés, y no m' hi equivocó may en la vida.

Mathieu de la Drôme, ab una mica més cau en basca.

La picaresca interpretació del hostaler va deixar-lo més mullat que l' aygua de la pluja.

Veig que al *Ateneo barcelonés* s' ha posat á discussió un tema de actualitat: l' *hipnotisme*.

Es á dir, l' *hipnotisme* aplicat á la criminalitat.

¿Es ó no possible que una persona dotada de la suficient forsa hipnótica domini y avassalli á una altra fins al extrém de sugerirli la perpetració de un crim?

Si la tesis se arriba á resoldre en sentit afirmatiu, s' haurán acabat los tribunals de justicia: no hi haurá criminal que no pretengui haver sigut víctima de la sugestió hipnótica.

—¿Pero qui es que va sugerirli una idea tan depravada?—li preguntarán.

Y 'l criminal responderá:

—No puch revelarho. Ell m' ho tèt privat.

Y no hi haurá remey: ó se 'l condemna, y en aquest cas l' instrument pagarà la culpa en l'loch del que l' haurá esgrimit; ó se 'l declara irresponsable, y aixís la societat restará completament desarmada.

Siga com vulga, los fenómenos de la sugestió 'ns reservan grans sorpresas.

Pero jo crech que millor que aplicarlos á las intrincadas qüestions mèdicas y jurídicas, sería convenient treure n partit baix un aspecte més práctic y positiu.

Aixís, per exemple, podria utilisarse l' hipnotisme, com un medi de menjar regaladament y á poch gasto.

Cedeixo la mèva invenció al primer fondista que vulga posar a en planta.

Lo primer que haurá de fer en tot cas será procurar que 'ls mossos destinats á servir tingan una gran forsa sugestiva, ulls brillants y una poderosa y enérgica voluntat.

Lo demés es molt senzill.

Arriba un comensal y demana un bon dinar. Se li serveix una sopa d' alls, se l' hipnotisa y se li sugereix l' idea de que alló es un excelent *bisque d'ecrevisses*. A continuació se li dona un tros de bou bullit de l' olla, y se li sugereix la convicció de qu' es un magnífich *Chateaubriand*. Inmediament, un vall de bacallá fregit: *saumon du Rhin*; colomí *faisán truffé*. A tot beure aygua clara, que va passant per *Jerez, Sauternes, Bourgogne, Champagne*, segóns las exigencias de cada plat.

Una vegada efectuat l'apat, se 'l desperta y se li diu:

—¿Qué tal? ¿Ha dinat bé?

Y 'l parroquiá respón:

—Admirablement. Ara porti la nota.

Lo mosso li porta. Aquell dinar de príncep no costa més que un duro.

Lo comensal queda assombrat davant de tanta baratura; paga 'l duro, dona un parell de pessetas de propina al mosso, 's posa l'abric, lo sombrero y se 'n va dihent:

—Hasta demá.

Pels efectes de la digestió, se li sugereix avants de anarse'n la sensació de que ha quedat ben satisfet, y per lo que respecta á la nutrició se li imposa l'obligació ineludible d'engreixarse.

¿Veritat que si al hipnotisme se li donava aquest giro fins podria arribar á resoldre la qüestió social? Al cap de vall lo pavorós problema, tot ell es qüestió de menjar poch ó molt ó gens.

La premsa s' ha ocupat eixos días de una qüestió escénica y monacal, que bé podria titular-se *Batalla de monjos*.

Algú s' ha empenyat en entreveure reminiscencias y punts de contacte entre l' obra de 'n Soler *Lo monjo negre* y l' obra de 'n Guimerá *Rey y monjo*.

¿Existeixen realment aqueixas reminiscencias? Poden molt ben existir, sense que 'ls autors de una y altra producció ne tingan la més remota culpa. Sempre que 's parla de plagis, recordo un fet que va passar-me á mí mateix quan era estudiant, qu' es quan encare feya versos. En aquella época felís estavan de moda las baladas, y jo n' escribia á granell ab verdadera passió. Una, entre altrás, ne vaig compondre que 'm va deixar molt satisfet. Vaig llegirla á un íntim amich, y aquest va dir-me:—Mestre, aixó no es teu: aixó es de Schiller.

Juro que no havia llegit encare al gran autor alemany, y quan l' amich va mostrarme la balada aquella en la colecció del insuperable poeta, basada en un argument enterament igual á l de la mèva, vaig esqueixar los meus pobres versos, sentint-me á la vegada desilusionat y orgullós. Perque es lo que jo deya entre mí mateix:—Si Schiller no hagués concebut aquesta idea, l' haurias concebuda tú.

Pero figurinse que ab tota l' ignocencia del mon arribo á publicar aquells versos: de segur que 'm queya á sobre la nota de plagiari... y de plagiari de un gran mestre.

Aixís es que sempre he cregut que 'ls plagis en apariencia més manifestos, poden absoldres baix

SÚPLICA RETXASSADA.

—¿Que jo li renyi al marit?
¡Ah, no, senyora, no hi passo!...
*Son pláticas de familia
de las que nunca hice caso.*

lo respecte de qu' en literatura, com en tot lo del mon, existeixen las més extranyas coincidencias.

En lo punt concret de la qüestió lo Sr. Soler ha declarat que no havia pogut tenir en compte res de l' obra del Sr. Guimerá, en quan lo seu *Monjo negre* estava escrit y havia sigut llegit á amichs seus, molt temps avants de que 'l senyor Guimerá li entregués la seva tragedia y 'l senyor Guimerá alega que no va coneixer lo *Monjo negre* fins lo día del seu estreno, quan ja lo seu *Rey y monjo* feya algun temps que obrava en poder de la direcció del *Teatro Catalá*.

Per lo tant, no hi ha dret de culpar á ningú.

Jo crech sincerament, que 'l conflicte no existiria, si la direcció del *Teatro catalá* tingués una mica més de tino.

Aixó de donar dos monjos l' un darrera de l' altre, y de encomanar la seva interpretació á un mateix actor, pot haver donat lloch á que aumentés lo rezel de aquells qu' en tot buscan plagis y reminiscencias.

¿No podia la direcció del *Teatro catalá* interposar una temporada ó

duas entre *monjo y monjo*? Tant més podia ferho, quan lo Sr Soler, té segons noticias, sis ó set obras per estrenar, y ningú l' obligava á preferir á las demés un *monjo* que precisament precedís á un altre *monjo*.

¿O es que 'l *Teatro catalá* está en estat de guerra, y hi ha allá qui professa la máxima de que *qui pega primer, pega dos cops*?

¡Chí lo sa!

P DEL O

ESPIGOLADAS.

LO SORTEIG.

I.

Ab lo cor arrupit y tremolantme
vareig aná al sorteig,
y veyent plors y planys, també las llágrimas
van cremá 'l rostre mèu.

II.

Un mal sargento, allí, tot fentme befa,
me va cridar:—¡Ximplet!
Y yo enrogit, ab tal afront, vaig dir-me:
—¡No deu ser home aquell!

CONTRAST.

Al primer pis, xampanya;
en lo segon, miseria;

en lo primer cridoria,
y escandol bacanal;
en lo segon, angunias,
tres angelets que ploran,
y 'ls del primer que ho saben
¡ni un mos de pá li han dat!

A. LLIMONER.

BROMA PESADA.

Son las onze de la nit.

Embossat ab una capa plena de sargantanas blancas y dragóns vermells, un jove vestit de no sè què y ab la cara cuydadosament tapada, atravessa apresurat la plassa del Pi, sense tocar de peus á terra. 'S veu que 'l desitj d' arribar aviat á puesto li dóna alas.

—Vaig á passar una nit deliciosa—diu l' individu enrahonat sol, com ho acostuman á fer tots los que están preocupats,—a la *Lira dorada* ningú 'm coneix, apart d' aixó 'l traje 'm desfigura completament... y no es de suposar que encare que hi trobés algú amich, pogués arribarse á imaginar que jo soch jo... ¡Ah mascaretas!... ¡ah mascaróns! ¡Ja podéu prepararvos!.. Ha d' haverhi tal esbronch y tal sofo o que las vigas del sostre 's partirán de riure...—

Escalabrinat ab las sèvas caborias, l' infelís no s' adona de que al passar pèl davant del carrer de 'n Petritxol, una dona disfressada, que á la quènta estava allí de centinella, llenca un crit sofoçat per la careta, y adoptant las degudas precaucions per no ser vista, 's di-posa á seguirlo.

Durant deu minuts las dugas disfressas van recorrent lo mateix camí.

Ell, davant, murmurant sempre en veu baixa:

—¡Vaig á divertir-me de valent!—

Ella, á dotze passos de distancia, dihent també en veu no gayre alta:

—¡Ah, pillo! ¡Ja 't juro que avuy vas á divertirte de veras!...

Som al saló del cassino la *Lira dorada*.

La gran extensió del local apenas pot contenir l' inmens número de máscaras que per ell circulan.

Tothom va disfressat. Los homes de conde, de pagés, ó de clown. Las donas casi totas del mateix; de *caparitzo*.

Lo nostre héroe no s' entén de feyna. La sèva capa sembrada de sargantanas blancas ha cridat l' atenció y li falta temps y llengua pera contestar á totas las bromas é indirectas que tant homes com donas li disparan.

Afortunadament lo fulano no es tonto y sab sacudir-se guapament las moscas, tornant las pilotas ab notab'e soltura y marejant de debó als que tractan d' embromarlo.

—¿Ahónt vas ab tantas bestias á sobre?—li pregunta un pagés com un sant Pau, allargantli de passada la bota perque begui un trago.

—Venia á demanarte que 'm pujessis á coll-y-bé, per portar'hi alguna més.—

Una mascareta 'l detura:

—Escolta—li diu—¿que dormen ab tú aquestas sargantanas?

—No—respón ell—estich buscant algú niuhet bèn bufó, un forat qualsevol per colocarlas. ¿Vols que te las fiqui... al nas?—

De mica en mica, 'l nostre individuo va semblant lo terror per tota la sala, dominantla ab la

sèva gracia y desenvoltura. Los homes lo deixan tranquil: las noyas acaban per enamorar-se del sèu garbo y xispejant llenguatje.

Quan més engrescat está ab lo sèu éxit, rodejat per una pila de mascaretas que casi 's disputan l' honor de ballar ab ell, se li acostava una dona disfressada, que ni un moment l' ha perdut de vista. Es la que l' esperava al cantó del carrer de 'n Petritxol.

—Tú—li diu la tapada, donantli un tremendo cop á la esquena.

—¿Qué vols?—respón ell, mirantsela de cap á peus.

—¿Encare no estás cansat de fe 'l ximple?

—No—diu lo mascarón de las sargantanas, ab molta flema—t' esperava á tú per comensarlo á fer junts.

—¿Sí? ¿que 't figuras que jo soch com aquestas desventuradas, que deixan dir tot lo que á tú 't dóna la gana? ¡Arri á casa desseguida!

—¿De debó?—va fent ell, seguint la broma, fingint sempre la veu y sense treures la careta.—¿Que 'm pegarás si no vinch ab tú?

—¡A casa desseguida y no m' apuris més la paciència! Sápigas qu' estava enterada de que venias al ball, sápigas que t' hi esperat en un recó de la plassa del Pi y sápigas que tot aquest vespre que 't segueixo...—

La cosa comensa á pendre un aspecte serio; al rededor dels dos beligerants s' hi ha format un espés ro llo de curiosos.

—¿Sabs—fa l de las sargantanas, sense deixar de riure—sabs que si ab la cara destapada no tens més gracia que ab careta, cap jove 't voldrá per marit y 't quedarás per tía?

—¿Sí?—exclama la máscara perdent l' últim respecte y posantse á cridar com una desenfundada—¿sí? Pues ara sabrá tothom qui ets tú.—

Y aixecant la veu perque ningu 's quedi sense sapiguerho, diu clavant una trompada al nostre bromista:

—¿Veuhén aquest home? Pues aquest home es lo m u marit...—

Tota la sala 's posa á riure. No hi ha ningú que deixi de tirar la sèva pulla al disfressat de las sargantanas. Las donas xisc'an, los homes pican de peus, las mares de familia 's desfán en impropis: la confusió es verdaderament colossal.

—Pero, senyora—cria l' infelís atropellat, tractant de defensarse—¿que s' ha begut l' enteniment?

—Tú te l' has begut, poca vergonya.—

Y clavantli grapada á la cara, li arrenca la máscara en una exhalació.

Pero al temps de ferho, la disfressada llenca un crit v baixa 'l cap avergonyida...

—Perdoni—diu procurant escabullirse en direcció á la porta—l' he pres per altre... ¡Tot aquest vespre que 'l segueixo, figurantme qu' era 'l meu marit!

—¡Gracias!—fa 'l nostre amich, trayentli també la careta.—*Manos blancas, no ofenden.* Avuy per avuy, s' ha de confessar que las porta netíssimas.—

Y girantse al grupo que 'ls está escoltant, anyadeix, senyalant á l' atolondrada senyora:

—Es la carbonera del carrer de casa.

A. MARCH.

DISFRESSADA AB SOLEMNITAT.

Ab aquesta petulancia
y aquestas ganas de fressa,
no més li faltan patillas...
¡Semblaria una arcaldessa!

EN L' ÀLBUM DE PURA.

M' hi compromés... y es precis
posarte al àlbum un vers;
encare que 'l compromís
no sigui dels més lleugers,
perque hi vist, casi entristit,
que conté 'l teu àlbum, Pura,
tot lo milloret qu' ha escrit
lo talent de la hermosura.

Y al costat dels noms que hi ha,
de bons escriptors, veig bè
que 'l meu pseudònim, farà
lo més desairat papé.

No obstant, ho vols tú y escrich
aquest treball. Si es mesquí,

si no 'l trobas gens bonich,
¡no 'm dónguis la culpa á mí!
¡Tú ets la culpable! has volgut
un vers.. no t' ha aturat res
y... jo hi fet lo qu' hi pogut
¡no estich obligat á més!

Mes si 'l treball no val ré;
si no t' gens de poesia,
es en cambi... ¡un verdadé
primor de caligrafia!

Ab aixó m' hi portat, filla,
molt bè.. ¡quedarás parada!
¡No has vist en lloch *redondilla*
tan destrament perfilada!

Y es que hi pensat: si percás
lo qu' escrius, no val gran cosa,
al ménos li donarás
una apariencia vistosa,

y aixís, quan s' ho mirarán
dirán molts enbadalits:

— ¡Dimontri! ¡Qué bè qu' están!
¡Quins versos tan ben *escrits*!

M. RIUSECH.

«A PLEIN AIR.»

— ¡Ay! ¿de ahónt surt, senyora
Tuyetas? ¿ahónt va tan cremada?

— ¡Caramba, vosté Pauleta!
¡dixosos ulls! ¡qué s' había fet
de vosté. tant temps!...

— No me 'n parli, hem estat
á fora ¿sab? á na 'l de casa li va
sortir feyna á Igualada, que van
tenir de montar una *frábica*, y
habrá, sent tots dosets, *vam* fer
lo pensament de anárnoshi ple-
gats.

— Ja li asseguro que li ha pro-
bat forsa á vosté, cregui que
está desconeguda.

— A mí ray, tot me proba *gra-
ciadéu*.

— *Vamus vamos*. me 'n ale-
gro molt; 'm dispensará, que
tinch una mica de pressa; m'
arribo fins á la farmacia.

— ¿Qué potser tè algú malalt?

— ¡Cá! la quitxalla que son
mals esperits. Veuré jo he tin-
gut de sortir un rato: ell era á l'
obligació y ni may que me 'n
hagués anat. Los xicots de ca-

sa, á la *qüenta* habían comprat pólvora ó fuets,
que aném al dir. tot es lo mateix, y veliaquí que
han aprofitat lo moment de estar sols, per ferme
disbarats y *fora*; afiguris que m' han posat la
cara de la nena feta un *santyxixoma*, ¡jo no sé
hasta com no li han *quitat* la vista á na 'l ange-
let de Dèu! Pro cregui que no me l' han portada
al molí, ja 'ls hi estobat que daba gust y no 'ls
arrendo la ganancia quan son pare arribi. Cregui,
Pauleta, que no se 'n poden tenir de *familias*
com las nost' as, nos fan girá 'l cervell. *Vetaquí*
que he cridat la senyora Gracieta, qu' es una ve-
hina de allá 'l costat que 'ns *fem* molt, y jo he
dit, arribaré á buscar aygua blanca, que diu qu'
es molt *bó* per aixó de las cremaduras, y la con-
solarém entre tant ve 'l meije que are he passat
á donar lo recado perque vingá;

—Jo més de quatre vegades ho dich á na 'n Gasparó: 'ns queixém perque no tením familia y no sabém lo que dihém; es *vritat* que donan molts gustos, pro tamb' donan molts disgustos... ¡Ay! ¿no porta dol vosté? ¿qué han tingut alguna *novetat*?

—Sí, dona, sí, la sogra. ¿Aixó no sabia? si ja fa *cerca* dos mesos que la tením enterrada.

—¿Qué diu ara? ¿La senyora Munda es morta? ¡'m deixa parada! ¡vès qui ho havia de dir, tan roja y fresca! ¡Ay! no digui que aixó es un mon de monas, ¿y cóm va ser aixó? ¿qué potser?...

—¡Psé! La sogra de un quant temps á n' aquesta part ja li reparaba certas cosas que no m' agradaban massa, y *fet 'l dit*: de la *noche* á la *mañana* me l' hi va agafar una feridura de plé á plé á na 'l cap, que ni va serhi á temps l *astremunció*. Jo l' hi sentida molt aquesta mort, perque ab ella 'ns apreciavam de una manera, que semblavam mare y filla. ¡Pobra sogra! ella també se 'n va recordar de nosaltres, nos ha deixat la caseta de Sarriá que á n' ella li havia pervingut d' aquell concu, ¿sab?

Veure, ab motiu d' aixó, tením las cunyadas fetas unas furias en *cuantra* nostra, pro ja se sab, no 's pot accontentar á tothom. Y *despuensas* ¡cóm l' hi habían tingut tant bon comportament en vida! Las pocas-penas, que més valdria que cal'essin, que més de quatre vegadas si no haguesim estat nosaltres, D u sab ab lo que s' hauria vist ¡pobra dona! que al cel *sigui*.

Jo *perxó*, com só feta de aquesta manera, á ruixadas, més de un cop ho he dit á na 'l de casa: si fos de tú ja 'ls ha l' hauria donada y redonada la casota no més per lo que xerran; perque, senyora Pauleta, tots s'abém lo que son casas á fora: quan ha pagat lo *catrasto* y adops y l' una cosa y l' atre, veyám lo que li queda, sino qu' es alló, que un no sab en lo que se ha de veurer y

¿DE QUÉ?

Lo traje podrá ser raro y fet sense direcció; pero ella va disfressada y diu que fa sensació.

potser tart ó d' hora encare nos hi haurém de arreconar.

Vinguim á veure, dona, algun dia, que 'ns hi arribarém, voldria que la vegés; després, ho tením á un pas perque l *trench-via* la deixa al peu de la porta. Ja veurá quín jardinet més remaco hi tením, y aygua viva, n' hi ha un raig que enamora, y quíns aposentos més *deshogats*, perque *perxó* ho tením de confessar, la sogra hi havia gastat molts dineróns ja en vida de 'l seu marit y ¡vaja! avuy es una casa ben decenta. Ja veurá, vingui y cregui que no li sabrá greu.

Veure, lo que no 'm fa felissa es lo vehinat: al costat de má dreta, hi viu una donota, qué vol que li digui, no sé lo que me 'n pensi, t' de pensar y enténdrer que tot lo sant dia es un camí de anants y vinents y tot senyorío ¿sab? lo qu' es aquella casa sembla una fonda, y ella va sempre tota empolaynada y la cara plena de polvos. Lo meu home, com qu' es aixís tot ditxosot y desseguida troba 'l motiu, me l' hi clava l' enfarinada. Per *llá* dalt corre que aquesta madama es la *carida* de un de 'ls grossos de aquí Barcelona; no sabrá lo que hi ha de vritat *perxó*, perque ¿sab? la gent aviat li planta, pro *enfin*, com no crech haberhi de tractar massa no m' hi vuy enfundar. Jo *perxó* m' hi vaig anar á preferir com á vehina, perque filla, jo l' *asaludo* no 'l nego á ningú ¡y 'm va rebrer molt bè y 'm va fer entrar y tot lo que vulgui, ja ho crech!... Y trencant la conversa, ¿cóm está la seva cosina? ¿se va casar ab aquell al últim?

—¡Ay, filla! cregui que n' hi ha una historia y més de quatre ocasions passen unas cosas que las hem de creurer perque las veyém. *Perxó* li tinch de manifestar, que 'l *Manolitu* es un galant poca-vergonya, y l' hi diré que ab mí no hi hauria jugat com ha fet ab ma tía ¿entén? pro com ella es una D u la-fassa-bona y tant n' hi ha y bon pés y aquest *pácaro* las había enlleminidas, portantlas avuy en aquest *teyatru*, demá á n' aquest a'tre, demá passat á na 'l café y de més á més lo veyan granejar molt, veliaquí que la tía ja 's creya tenir la filla casada ab un *malionari* y tot era dir que la Poneta anaba á fer tant *bell* casament, que si 'l promés te tantas casas y *esto y lo otro* y torna que *vuelva*, y ¡miri! tot ab un plegat, 'l *Manolitu* s' ha aixecat ab la bomba, diguem 'ho aixís, y no l' han vist més.

Pro *perxó*, senyora Tuyetas, diguemho tot, ¿ahónt s' es vist admetre un home á casa, dugas donas solas, sense demanar informes ni *res*? Aixó per mí es obrar molt de *liquero*, y veure, ara 'n tocan las *circunstancias*. Massa que ho sabém que tota aquesta classe de gent son una colla de *claveróns*, que tot ho fan menos casarse y allá ahont veuen una noya que fa una mica de goig, s' hi tiran com uns *aspevés*, creyentse que 'l diné ho fa tot, y que 'l treballadó no estima l' honor per *res*.

Ara tot son llantos y desesperos: la tía está desatinada que li vol treure 'ls ulls quan lo trobi y ma cosina s' ha passat tant, que ara mateix no té més que la calavera y rahó que t'è, perque, diguin lo que vulguin, lo que l' hi ha passat, no deixa de ser una *tara* per una noya y cregui que no se la treurá aixís com aixís.

Veure, lo que son las cosas, quan una menos pensa... ara de poch ha anat á viurer *frente* de casa la tía, alló que 's diu davant per davant, un metje viudo que diu que no treu la vista de sobre ma cosina y no pot sortir ella al balcó que no la escometi, pro ja li vaig fer present jo ¿ahónt te

vols anar á ficar filla?—vaig dirli—
¿qué t' has begut l' enteniment? ¿no
veus que aquest bon senyor gayre
bè 't dobla l' edat? ¿no 't passa pas
'l temps! perque, vamos, digui vos-
té mateixa, Tuyetas, ¿qu' es una
noya als vintidós anys?

Y després aquest home está ca-
rregat de criaturas y... no t'è mas-
sas visitas, que aixó ho sabem per
uns parents que tenim al Camp de
l' Arpa ¿sab? y aquest meije hi vivia
allí ¿comprén? y diuen que no hi
entén gayre ab malalties, que en-
viaba tant *personal* á ca'l apotecari
com al cementiri y naturalment, ha
hagut de tocá 'l *portanta*. Ma co-
sina, avuy per avuy... ¿pro qué
mira Tuyetas, qu' está tant esba-
rada?

—¡Ay Dèu mèu! aquí enrahonant,
miri ve l' home de casa fet una fie-
ra... ja 'm puch amanir... ¡y la mè-
va filla! Ves que haurá pensat la
senyora Gracieta. Passiho bè, Pau-
leta. Recados.

ANDRESILLO.

SÍ, SENYOR.

—¡Hola, Sr. Tomás! ¿qué tal, t'è
gayre fret?

—Psé, d' aquella manera, ¿y
vosté?

—Jo lo que tinch es un dupte fi-
cat al cervell que potser vosté po-
drá tréuremel; perque 'm sembla
mentida lo que está passant aquí.

—A veure, á veure, digui; ¿qu' es
aixó?

—Afiguris vosté; en un puesto
que hi haja reunits tres jardins,
tres cafés, un gran estable, edificis
per diversions públichs, casas par-
ticulares, un altre edifici ab preten-
sions de convent, un *parque* en
miniatura, un dipòsit de figuras de
barro, un altre de figuras de cera,
un curt passeig ab puestos de fira,
liquidacions, fo'ografia, fàbrica de
cotillas, un ebanista trona't, un sa-
freig d' aygua bruta, una agencia de
vapors, dos salóns de llimpa botas,
una barraqueta de guarda passe-
yos, aparatos anunciadors, apar-
tos orinadors, tiro mecánich, una
fàbrica de medallas parada, colégi, correo, banys,
estanch, gimnasia, un panteón ab un pallaso, y
llums de gas y d' electricitat, ¿qué 'n diria vosté
d' aquest puesto en que hi hagués tot aixó reunit?

—¡Borrango! aixó es un safarranxo

—¿Sí, eh? pues, miri, aquí á Barcelona tenen
la barra de dirne la *plassa de Catalunya*, ¡sí,
senyor!

J. STARAMSA.

Á UNA...

SONET.

Dius que un jove causá ta perdició,
donchs jurante un amor inmens, segú,

PREGUNTA Y RESPUESTA.

—¿Vols vení á ballá aquest *schótis*
tan alegre y tan ayrós?

—Noy, tindrás de dispensarme:
no 'n sè de fer ballar l' os.

va robarte... y aixís s' ho creu algú,
lo que ara no es prudent que diga jo.

Y afegeixes que, gracias al minyó
que 't va deixá enganyada ab cor tant dú,
te veus aquí ahont te veus, aquí ahont ningú
t'è llástima de tú ni compassió.

Per mí, noya, t' exclamas sens rahó
y pensi lo que vulga cadascú,
que á mí ab gens de cuydado me t'è això.

Del que 't passa no 'l culpis pas á ell, nó,
puig no més una dropa com ets tú
pot trobarse en tan baixa situació.

A. ROSSELL.

LLIBRES.

Ab lo títol de BIBLIOTECA DEL SIGLO XIX, ha comensat á publicarse una serie de tomes per l' estil de la *Biblioteca universal* y la *Biblioteca selecta*, escullits y económicos.

Tenim á la vista 'l tercer, que compren las següents narracions de Dumas pare: *Blanca de Beaulieu*, *Historia de un muerto contada por él mismo*, *Los locos del Dr. Miraglia* y *Un baile de máscaras*.

Encare que 'ls volums son petits, com la materia que contenen es tan triada, bè podem recordar alló que sol dirse: «Als pots petits hi ha la bona confitura.»

UN BON JAN.—*Monólech en vers original* de D. J. ARNAU y CORBELLA.—L' obreta que tenim á la vista sigué estrenada ab éxit en lo teatro de la *Ilustración Obrera de Tarragona*, lo día 11 de novembre de 1888.

RATA SABIA.

AL BALL.

DEBUT D' UN APRENENT BOTIGUER.

S' ha cansat com un tarumba, li han fet pagá 'l restaurant, li han cambiat lo sobretodo y s' ha fastidiat en gran.

PRINCIPAL.

Los triunfos se cuentan per funcions. Escullint las millors del seu numerós repertori, la companyia Tubau posa cada vespre un' obra nova y cada vespre alcanza un éxit, evidenciat pels aplausos del públich y 'ls ingressos de la taquilla.

Lo qual que ho trotem molt natural, just y equitatiu, perque la companyia s' ho mereix y las obras que posa en escena també.

LICEO.

Aquest día, ab motiu del benefici del autor del ball *Messalina*, senyor Danesi, va estrenarse un *pas á dos*, que acaba de donar més importancia á aquest preciós espectacle y qu' es executat ab molt brillo y molta gracia per la primera parella Rossi-Spadalino.

Lo beneficiat va rebre numerosos regalos,

que si proban que en Danesi
é un signore molto intesi,

proban també que ha sapigut guanyarse moltes simpatias y amistats.

ROMEA.

Las representacions de l' aplaudisima y grandiosa tragedia del Sr Guimerá *Rey y monjo*, s' han suspés á causa d' un atach d' *orgasme* suert pèl senyor Bonaplata.

Suposém que l' *orgasme* passará aviat y tornarem á veure desseguida en lo cartell la inspirada obra del simpátich director de *La Renaixensa*.

Demá tè lloch lo benefici del administrador d' aquest teatro, Sr. Franquez. Programa: *La fuerza de la conciencia* y *Un pollastre aixelat*.

CATALUNYA.

L' autor de *Los Valientes* continúa mantenint alta la seva bandera.

El mundo comedia es ó el baile de Luis Alonso, no tè l' animació ni 'l palpitant interés de la primera obra del Sr. Burgos, pero tanca uns quants tipos dibuixats de má mestra y está escrita ab una galanura d' estil digna d' aplauso.

Just es fer constar, ab tot, que ha contribuít no poch al éxit d' aquesta obra lo carinyo ab que l' han representada y la propietat ab que l' han vestida las senyoras Alverá y Alvarez, lo senyor Bosch y 'ls demés que han pres part en la execució.

TEATRO CIRCO-EQUESTRE.

Ara que som á la plassa de Catalunya, parlem d' aquest nou teatro, avants d' anar més amunt.

La *great attraction* del día de la obertura, era la presentació de la senyoreta Montes, una flamenca legitima que coneix los secrets del cante

MASCARONS.

—¿Vols venir á sopar ab nosaltres?
 —¡Arri allá! ¡Més valdria que 'm tornessiu los diners que se 'm vau gastar ab tiberis, que no m' aniria tan malament la casa!...

jondo ab tota la perfecció d' una verdadera iniciada.

Alguns han establert comparacions entre ella y altres *artistas* que cultivan lo mateix género; pero 'ns sembla que l' ocasió de compararla y judicarla ab severitat no ha arribat encare, porque la senyoreta Montes está molt acatarrada y canta fent un verdader esforç.

Per lo demés, la companyia que actúa en aquest teatro es fácil que fassi farrolla—explotant lo *gust* modern—sobre tot si la empresa té 'l bon acort de modificarla una mica.

NOVEDATS.

Dilluns passat tingué lloch lo benefici de la nena Pérez Cabrero. ab la representació de *La mesonera del León de oro*, interpretada d' un modo admirable per la senyora Mena y demés individus de la companyia.

Ahir, dijous—benefici del galán jove Sr. Oliva—degué estrenarse un juguet cómic en vers, ti-

tulat *Ensenyansa superior*, original del nostre estimat amic C. Gumá.

Ja 'n dirém alguna cosa la senmana que vé.

TÍVOLI.

¿Lletra de Estremera y música de Chapí? Pues ja no hi ha que duptarho: *La flor del trigo* ha de ser una obreta bonica.

Y ho es en efecte. Argument interessant, xistes ben trobats y en abundancia y alguns números de música dignes del autor de *La Tempestad*: vels'hi aquí lo qu' hem vist y sentit en *La flor del trigo*, última obra estrenada en aquest teatro.

Y com que en los demés no passa gran cosa de particular,—exceptuant l' EDEN-CONCERT, ahont torna á actuar la aplaudida companyia de sarsuela, alternant ab l' *home que menja espasas*,—fem aquí punt final y 'ns despedim hasta la próxima senmana.

N. N. N.

UNA EXCEPCIÓ.

Fa molts anys, s' ha declarat
ab una crueltat que aterra,
á las sogras, una guerra
sense quartel ni pietat.

Los gendres sens distinció,
contra d' ellas sempre braman;
por tot arréu las difaman
sense cap contemplació.

Gendre hi ha, que contra Dèu
parlant d' ellas se subleva;
l' un voldria que la seva
morís com sant Bartomeu:

L' altre veuria ab gran goig
que ab lo llas las agafessin;
si totas se reventessin,
un altre 's tornava boig:

Molts parlan de sal-fumant
quan tractan d' exterminarlas,
ó ab dinamita volarlas
així, á tall de fabricant:

N' hi ha que inventan ab gran zel
torments, al costat dels quals,
los més inquisitorials
resultarian pa y mel:

Es dir, tots ab semblant fer
de tot cor las maleheixen,
y á totas ella medeixen
sempre ab lo mateix raser,

sens contar, que una excepció
en la regla have'hi podria;
donchs hi es; y ab alegría
confesso que la tinch jo.

Per més que sembli increhible,
tinch una sogra com cal;
es molt persona y formal,
y d' un génit apacible.

En quatre anys que soch casat,
no sè encar quina veu tè;

ANOMALÍAS.

Es un sabi de debó,
pero ab tot y aixó, no sab
que la seva costelleta
li ha adornat molt bé 'l seu cap.

ni com totas solen fe',
may ha mal-aconsellat

á sa filla en contra mí;
si algún cop nos disputém
ab ella, ó be 'ns barallém,
no hi troba may res que dí.

Si jo fumo, no s' hi oposa;
si surto de nit, tampoch;
si algún día perdo al joch,
ella ho pren com si tal cosa.

Si rebo alguna visita,
ella no escolta 'l que 's diu;
ni tè aquell mirar altiu
que á un hom tant y tant l' irrita.

.....

Ja estich veyent més d' un gendre
que dirá:—«¿Es cert lo que sento?
¿cóm s' explica aquest portentó?
¿Lo qu' es jo, no ho puch entendre!

Per mí aquest payo 'ns la pega...»—
No, senyors; en molt poch mols
quedarán convenssuts tots:
¡¡La tinch muda, sorda y cega!!!

F. DE A. T. Y S.

Per un periódich de Girona hem sabut que un
altre periódich de aquella ciutat titulat *La Pro-
vincia* y al qual no coneixém ni de vista, ha pu-
blicat un concepte injuriós pera LA ESQUELLA DE
LA TORRATXA

La Provincia diu «que ha oido afirmar que por
dicha publicación (LA ESQUELLA) se cobró al se-
ñor Maciá la suma de 250 pesetas y hasta se pre-
gunta si dicha suma la satisfizo de su bolsillo
particular.»

Per supuesto, que las 250 pessetas no 'ns las va
donar lo Sr. Maciá aixís com aixís, com qui fa
una caritat, sino en pago de haverli publicat lo
retrato en la secció de *Caps de brot*.

Observin que *La Provincia* no tè tan siquiera
lo valor de afirmar aquest concepte: lo únich que
afirma *La Provincia* (¡qué pillina!) es que ho ha
sentit á dir.

Ara si nosaltres li demanessim comptes de la
persona que pot haverli dit una cosa semblant,
de fixo que *La Provincia* donaria un quiebro á la
qüestió y diria, sense descalsarse, que va sen-
tirho á dir á una persona desconeguda.

O sino citi 'l nom de aqueixa persona, y á veure
quí es que tè 'l valor de sostenir baix la seva res-
ponsabilitat personal, cara á cara y sense sub-
terfugis estúpits y cobarts, una afirmació falsa de
tota falsedat y que ja sab tothom que 'ns coneix
que pugna y 's rebela contra la honrada historia
de LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

Esperém las explicacions del periódich gironí.

Es molt bonich lo que succeheix ab las obras
del enllás de la Rambla de Canaletas ab la Ram-
bla de Catalunya. Las famosas obras de la Seu, se
quedan endarrera, de tal modo que 'n lo succes-

BARALLA DE MONJOS.

¿Dos monjos en desafío?
 ¡Ay, món, de quin modo 's posa!
 Me sembla á mí que á Romea
 hi passarà alguna cosa.

siu, quan se vulga citar una construcció llarga y pesada, ja no 's comparará ab res més que ab las obras del enllás de las dos Ramblas.

¡Quina nyonya no s' observa en la colocació de las llambordas y en l' espargiment dels cabassos d' arena sobre las pedras colocadas!

Ara síque, canviant una mica la lletra, podrém cantar alló que al temps de la Revolució, 's dedicava als cipayos de 'n Targarona:

«No hi ha ganduls al mon
 com los de las brigadas,
 que per posá una pedra
 hi emplean sis setmanas:
 oidá, oidá,
 que duri tant com puga,
 oidá, oidá,
 que prou s' acabarà.

L' arcalde, desesperat, crida l' altre día al seu despaig als directors de aquell tinglado y 'ls empren de dret, dihentlos:

—Lo que passa es un escándol, y jo 'ls exigeixo que las obras se acabin lo próxim diumenje...

—Pero Sr. Arcalde...

—No hi ha pero que valga... diumenje es Carnaval, y per Carnaval las obras han d' estar llestas.

Un dels constructors, al anarse'n, es fama que va dir entre dents:

—Y bè, vamos, si no las acabém per Carnaval

de aquest any, s' ha de fer tot lo possible perque ho estigan per Carnaval del any que vè.

Lo nostre amich P. del O., en una de sas crónicas, parlava de Mariano Fernández, y de l' afició que tenia 'l celebrat actor á la *morcilla*; ó siga á intercalar *xistes* de la seva cullita en las obras que representava.

En corroboració d' eixa costum del actor cómich, vè un article del eminent autor dramátich Enrich Gaspar, que contè entre altrás la anécdota següent:

«Formava part Mariano Fernández de una companyia, á la qual l' empresa estava devent moltas quinzenas, com se deya en aquell temps. Al comensar lo sainete *El sutil tramposo*, se propalá la noticia oficial de la quiebra del teatro, y quan la dona del protagonista pregunta al seu marit:

—«¿Y cómo puedes dormir teniendo trampas y deudas?»

Mariano, impertérrit, li respongué:

—«Como duerme el empresario, y me debe tres quinzenas.»

No sempre la *morcilla* es acceptable: unas vegadas per massa sal; altrás per massa pebre y casi sempre per sossa; pero lo qu' es aquesta está al punt.

¡Pobres autors dramàtics!

A Moja (Vilafraanca) hi ha un teatro, lo qual no t'è res de particular.

Lo que 'n ta y molt, es qu' en aquell teatro han contret lo vici de no volguer satisfacer los drets de propietat de las obras que posan en escena.

Sort que 'l representant dels autors, senyor Monfort, s' ha pres la cosa pèl terme serio y està disposat á no tolerar infraccions de la ley, que ó sino los de Moja podrian dir als autors dramàtics:

—«Tot ho representém, menos lo drama *Pago*: aquest no 'l fém.»

Bè prou que deuen saberho... Si tots los periódichs n' han parlat!.

Era una berlina luxosa, guiada per un cotxero ab gran llibrea, que casi cada día entrava á Barcelona procedent dels pobles del voltant. L' últim divendres se 'ls ocorre als dels consums dete'nirla y examinarla y la troban plena de caixas de doble fondo, y las caixas plenas de ví del Priorat.

¿De qui era la luxosa berlina?

Se va mirar lo registre y 's trobá que está inscrita com á propietat del cotxero.

Pero 'l caball portava una manta luxosa també, y en aqueixa manta hi figuran dugas inicials que no corresponen poch ni molt ab lo nom y l' apellido del cotxero.

Las inicials son una E y una C.

Una C. Davant de aqueixa C s' han comensat á fer *castells* en l' ayre.

Pero no hi ha que trencarse 'l cap. Las inicials no indican, segons noticias, lo nom de ningú, sino l' ofici que prestava la berlina.

E C *Entro Contrabando*.

¿Y donchs que 's creyan?

La senmana passada van reunir-se en fraternal banquet en lo restaur. nt de Fransa gran número de metjes y apotecaris, individuos de l' Academia Médico-farmacéutica.

Y com sempre que 's menja, va reynar entre 'ls reunits la major expansió.

En un gabinet immediat al gran saló, dos amichs sopavan tranquilament.

—¿Es una boda?—va preguntar un d' ells al *garçon*.

—Cá, no senyors: son los metjes y 'ls apotecaris.

—¡Ah! ¡ja entench!—digué 'l segon comensal.—Estarán fent vots porque cada any lo *dengue* vingá á visitarnos.

S' ha disposat que desaparegui un buch de abellas que hi havia al cim de la *pajarera* del Parch.

Perque succehia que un estava contemplant tranquilament los volàtils allí instalats, y á lo millor ¡zás! se sentía una fiblada.

Era una abella municipal que anava á ferli una *critica*.

—Pero—deya un senyor

que n' acabava de rebre una de tremenda—¿qui ha tingut la malehida idea de instalar abellas en aquest siti?

A lo qual va respondre un municipal:

—Un *rechidor* muy aficionado á la mel.

Ara en lloch de abellas hi posarán coloms, que podran volar lliurement per tot lo Parch.

Un periódich recomana al públich que respecti á aqueixas bestiolas. tal com se fa á Milán, ahont los coloms volan per las plassas y fins se posan en la espatlla dels transeunts, sense que ningú 'ls molesti.

¡Oh! ¡á Milán, á Milán!...

A Milán fan l' arrós á la milanesa y 'l colom no hi entra. En cambi, en l' arrós á la catalana lo colom hi fa un gran paper.

O sino, que ho digan los *rechidores* aficionados al arrós.

En un oliverar de Castell del Ampurdá s' ha descubert un verdader tresor. La friolera de 7,000 durillos d' or, tots d' encuny antich.

Y tots eran iguals... tots del mateix any.

—¿Serían de aument?

—No senyor: de *disminució*, porque bèn examinats, van resultar falsos tots ells.

En lo banquet ofert per los ingeniers al seu company lo Sr. Maciá y Bonaplata, en lo restaurant de Miramar, lo día 2 del actual, se pronunciá 'l següent brindis que sigué molt aplaudit.

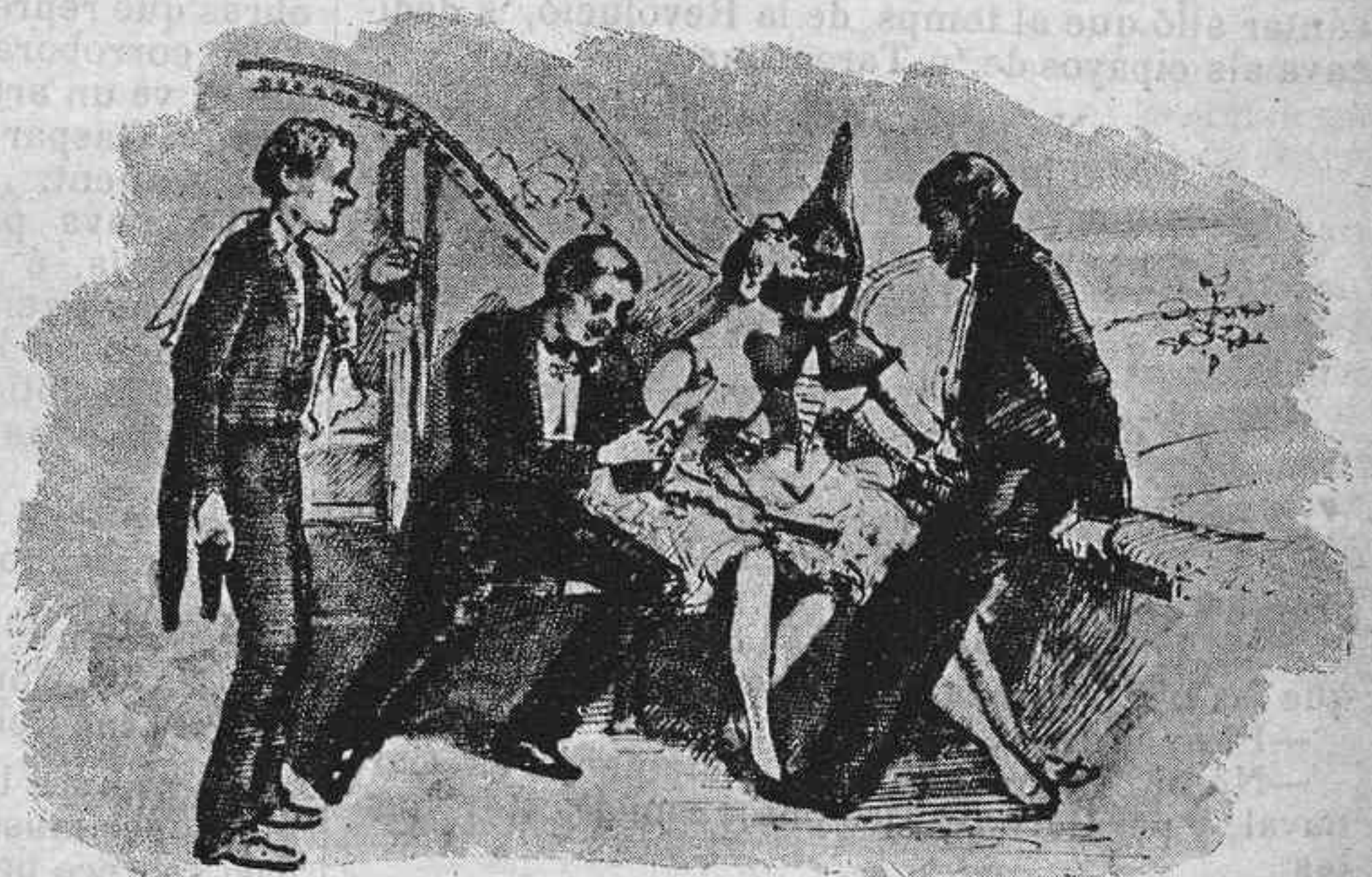
A pesar de estar escrit en castellá, lo reproduhim, cedint als vius desitjos de moltas personas que ansiavan conéixerlo:

Señores: como no en balde tengo fama de sincero afirmo que un ingeniero ha de ser muy buen alcalde.

Y es evidente el principio; si su oficio es *medidor* ¿quién ha de *medir* mejor las *cargas* de un municipio?

Si hay que bajar los impuestos, ¿podrá nadie como él

BALLS DEL LICEO.

Moments avans del descans: coloquis edificants.

acostumbrado al nivel
• nivelar los presupuestos?

Si otros necessitan alas
para poder escalar
tan elevado lugar.

á él le sobran escalas

Si el riesgo no es baladí
y frágil la embarcación,
no manejará el timón,
pero la brújula sí.

Además, pese á la grey
envidiosa ó insensata,
un alcalde Bonap'ata
debe ser plata de ley

Brindo pues con efusión
por el primer ingeniero
que ha sido alcalde primero
de esta noble población.

JULIO VALDÉS.

Paraulas de un regidor en una de las passadas
sessións del Ajuntament:

«Suprimint, per exemple, 'l numerós contin-
gent de brigadas municipals, de ordenansas y de
escribents que no escriuhen y sols cobran la nó-
mina, tindria Barcelona molts cosas de que
avuy careix.»

Consti que ningú va protestar d' eixas parau-
las: ningú va demanar que s' expliquessen.

Sr. Maciá: ja sé que á la Casa Gran hi havia
molta roba bruta; per lo tant quan haja acabat de
fer bugada, ja farà 'l favor de avisarnos.

La próxima semana donará á llum la coneguda
Llibreria Espanyola de la Rambla del imtj, n.º 20,
tres obras importants, escrites es castella, que 's
titulan: TRATA DE BLANCAS, novela social, escrita
per D. Eugenio Antonio Flores; ROMANCES DE
CORTE Y VILLA, per D. Francisco Grau y Elías,
ab un prólech de Frederich Soler; y POESÍAS DEL
PORVENIR, ab un prólech de D. Francisco Pi y
Margall. Recomaném á nostres lectors ditas
obras que 's publicarán ben estampadas y ab pro-
fussió de dibuixos.

L' escena á Macarena (Granada). Una vehina
tè que ficarse al llit atacada de la grippe, per

qual motiu envía 'l dinar al seu marit que traba-
llava al camp, per una nena filla sèva.

Lo pare, al véurela arribar ab la cistella, li
pregunta cóm es que no li ha portat lo dinar la
sèva mare.

Y la nena, confonent la paraula grippe ab un
altra, respón:

—Porque está con el querto

Aquell home se cega: se 'n va corrent á casa
sèva, agafa una escopeta, entra al quarto de la
sèva dona, la troba ajeguda al llit y li venta un
tiro.

Y després dirán que 'l trancasso no mata.

La Comissió de Foment de la Corporació mu-
nicipal está incomodada ab la Comissió de Sanit-
tat é Higiene, perque aquesta preten intervenir
en los serveys de limpieza urbana y per conse-
güent imperar sobre las brigadas d' escombria-
res.

Sembla que las cosas han arribat molt per
amunt, tant, que aquest día hi hagué escaloradas
disputas entre regidors de una y altra comissió.

—¿Qué pasa, Quimenes?—preguntava un mu-
nicipal.

Y en Quimenes li va respondre:

—¿Qué quieres que pase! que ahora s' están
disputant á ver quién se mencha las escom-
brerías.

Dimars tindrà lloch en lo Teatro de Novedats
lo ball anual de máscaras, á benefici de las Esco-
las gratuitas francesas.

Sabém que s' están fent grans preparatius y
que la festa resultarà animada y espléndida.

Sembla que 'l duch de Aosta, jove de 21 anys,
está perdudament enamorat de la sèva madras-
tra, la princesa Leticia, y que fins si 'l Papa ho
consent, se casarán.

Al pobre D. Amadeo, se li pot dir:

—Vésten Antón, que 'l queda ja 's compón.

Prompte tornarà á colo-
carse en un dels punts més
centrichs del Parch, lo sor-
tidor aquell que avants de
la Exposició hi havia, conegut
vulgarment per surtidor
de la senyoreta.

Per cert que al aixecarse
'l Palau de la Industria, la
senyoreta del sortidor va ser
colgada sota la nau central.

De manera, que si com es
molt probable, aré la troban
tota groga per efecte de las
humitats, tothom dirá lo ma-
teix:

—¡Ay pobre senyoreta!
¡Quina cara fa de desente-
rrada.

Deya un borrhato:

—Dèu no va fer pas las co-
sas com deurían ser. Al mèu
modo de veure lo ví hauria
de ser blanch com l'aygua, y
l' aygua, roja com lo ví.

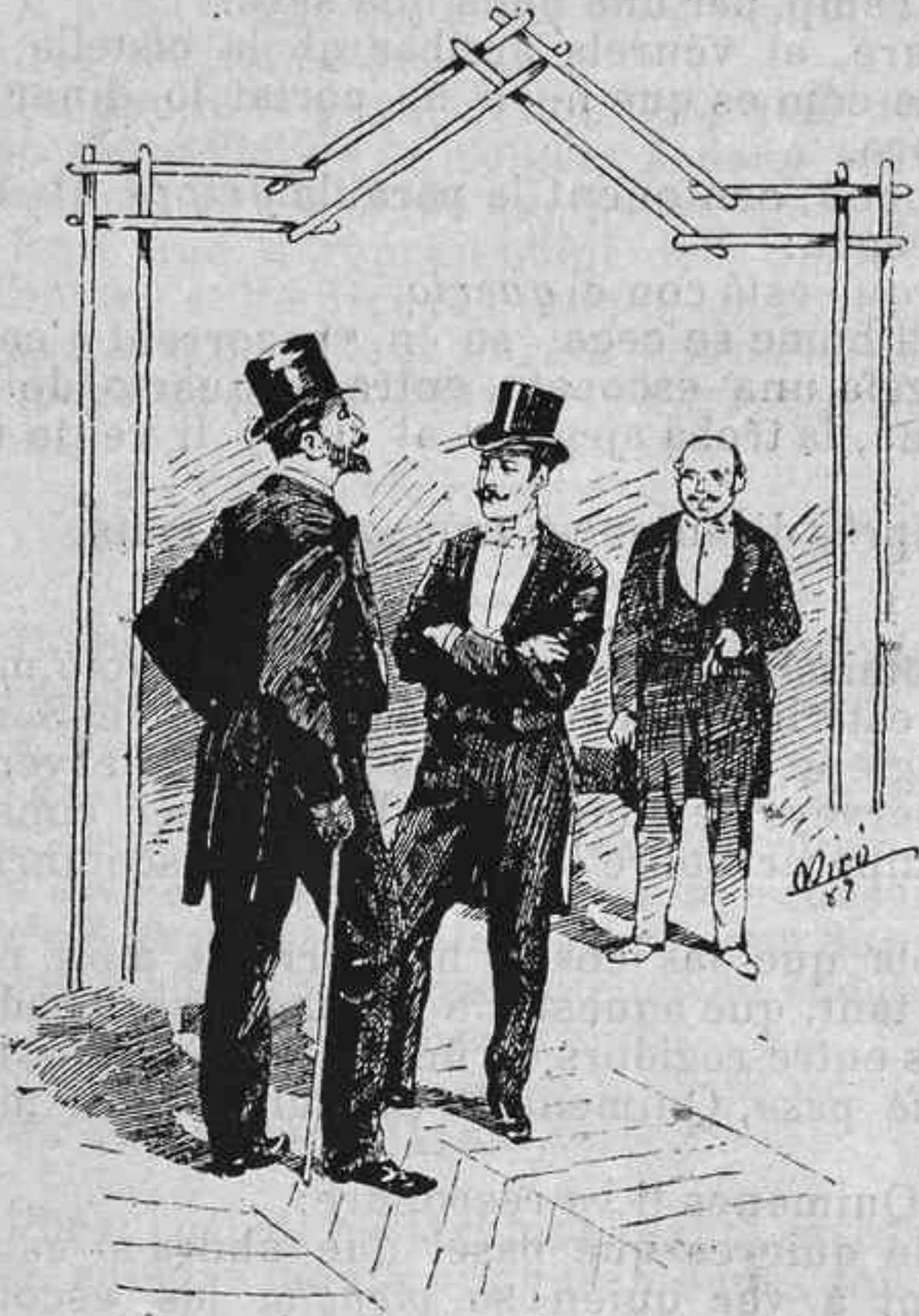
BALLS DEL LICEO.

Quan s' ha acabat lo sopar:
¡qu' es trist haver de pagar!

UN BON MARIT.

— ¿També vé á ballar vosté,
á pesar de ser casat?
— Tinch l' autorisació d' ella,
fins duch un permís firmat.

— Y qué hauríam guanyat fins aquí?
— ¿Qué hauríam guanyat, preguntes? Que quan
los taberners batejessin lo ví, 's coneixería.

Un amich mèu envía á la minyona á ca 'l adro-
guer á buscar una lliura de sucre de Cárdenas.

— ¿De. . ¿com diu, senyoret?
— De Cárdenas.
— Está molt bè.

Al cap d' un rato torna la criada sense 'l sucre
y dihent:

— Diu l' adroguer que aquest Sr. Cárdenas ja
fa temps qu' es mort y que 'ls seus fills s' han re-
tirat del negoci.

EPÍGRAMAS.

Deya cremat en Delfi,
parlant al vinater Fargas:
— Ja no li compro més ví,
puig vaig notar ans de ahí'
que 'm porta curtas las cargas.—
Y respongué en Serafi:
— Si me 'l vol comprar á mí
las hi faré portar llargas.

B. O. IX.

En un temporal horrible,
lo capitá del *Pilar*
ordena que 's tiri al mar
tot lo pés menos servible.

Y al sentir l' ordre en Cardona,
que de pòr no sab si es viu:
— ¿Lo menos servible? diu.—
¡Tiréuhi á la mèva dona!

J. A.

Preguntava don Mariano
á la mamá de l' Aurora:
— ¿En lo temps que han estat fora,
qué tal, sa filla, en lo piano?
Poch adelantar. e pot
en mitj any y entre pagessos.
— No ho cregui: en aquests sis mesos
ha après de tocarho tot.

Va da entenent en Riutort
una tarde á la Manela,
de aná en un bòt á la vela
á passejar fòra 'l port.

Y tant varen recrearse
en la náutica excursió,
que ara tots dos sense pò'
sovint solen embarcarse.

P. TALLADAS.

En Quico 'l día de anarlo á enterrar estigué de
xirinola ab los seus companys, y al tornar cap al
tart á casa s'eva, 'l cap li pesava més que 'ls péus
y anava fent esses y tintinas.

La s'eva dona al veure'l:

— Mare de Deu santíssima!... ¡De quína ma-
nera vens!

Resposta de 'n Quico:

— ¿Cóm vols que vinga? Vés, tú mateixa: vés-
te'n al Ninot... beute sis copas d' ayguardent...
després tres ó quatre porróns de ví... y á veure
cóm vindrias... ¡Alsa, maca!

En un colegi.

Lo professor:— Escolta, Pepito, ¿cóm es que
vens tan tart?

Lo deixeble:— Perque aquesta tarde la mamá
ha tingut un nen.

Lo professor, ab molta serietat:— ¡Bueno! Pero
cuydado que no torni á succehir may més.

Arriba un metje á un restaurant y observa que
'l mosso que te de servirlo, al veure'l arribar, s'
aixeca ab molta dificultat de la cadira.

Lo doctor li pregun'ta:

— ¿Qué te *hemorroides*?

Lo mosso, ab molta ingenuitat:

— No sè: veuré á la cuyna si encare 'n quedan.

Per mentidas, los cassadors.

Pero devegadas ne dihen de molt saladas.

Com per exemple:

— Havía sortit á cassera per un país desert en
compañía del mèu gos, y vaig anarme allunyant,
sense trobar un mal cap de cassa. Tenía una fam
que m' arbolava, y com hauría hagut de fer més
de vint horas de camí per arribar á un siti habi-
tat, y anava ab lo sarró buit ¿sabéu cóm me las
vaig compondre?

— ¿Cóm?

— Vaig tallar la qua al gos, la vaig rostir á la
brasa y ns la varem menjar.

— ¿Vos la vareu?

— Sí: jo vaig menjarme la carn, y 'l gos los
ossos.

LOPEZ-EDITOR. Llibrería Espanyola. Rambla del Mitj, num. 20, BARCELONA.

Segona part de LA PRIMERA NIT

LO DIA QUE 'M VAIG CASAR

(IMPRESSIONS D' UNA NUVIA)

PER C. GUMÁ

Il·lustració de M. MOLINÉ

2.ª edició

Preu 2 ralets

CAPRITXO MATRIMONIAL

ESTÁ AGOTANTSE L' EDICIÓ

F. du Boisgobey

DECAPITADA

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

BIBLIOTECA DEL SIGLO XIX
Tomo 3.º

HISTORIA DE UN MUERTO
por A. DUMAS

Ptas. 0'50.

POESIAS FESTIVAS Y SATÍRICAS

DE

VICENS GARCÍA

RECTOR DE VALLFOGONA

AB DIBUIXOS DE PELLICER MONSENY
Preu 2 pessetas.

!!! TRES OBRAS NUEVAS!!!
APARECERÁN LA PRÓXIMA SEMANA.

TRATA DE BLANCAS

NOVELA SOCIAL

ORIGINAL DE

EUGENIO ANTONIO FLORES

Forma esta obra un elegantísimo tomo de 300 páginas en 8.º, con ocho láminas sueltas dibujadas por F. GOMEZ SOLER, grabadas con esmero y encuadernado con una preciosa cubierta al cromo. Precio 3 pesetas.

ROMANCES
DE CORTE Y VILLA

POR

FRANCISCO GRAS Y ELÍAS

Con un prólogo de FEDERICO SOLER Y HUBERT
ilustrados por

DIEGUEZ, GOMEZ SOLER Y VAZQUEZ

Forma un tomo en 8.º encuadernado con una elegante cubierta en colores. Contiene 48 dibujos intercalados en el texto. Precio 2'50 pesetas.

!!! OBRA DE SENSACION!!!

Poesía del porvenir

POR

F. SALAZAR

con una carta-prólogo de
D. FRANCISCO PI Y MARGALL

Forma esta obra un tomo en 8.º encuadernado con una hermosa cubierta al cromo. Contiene 72 dibujos intercalados en el texto, debidos al inteligente pintor F. GOMEZ SOLER. Precio 2'50 pesetas.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—Ca-ma-lle-ra.
2. ID. 2.^a—Be-ca.
3. ANAGRAMA.—Diva-Vida.
4. ACENTÍGRAFO.—Capella-Capellà.
5. TRENCA-CLOSCAS.—Clara Sol.
6. TERS DE SÍLABAS.— NAR CI SA
CI RI LO
SA LO MON
7. CONVERSA.—Bacallà.
8. GEROGLÍFICH.—Dos vins, tres déus, y sis cinchs, fan cent.

XARADA-ACENTÍGRAFO.

Per lo sant de la Total,
Prima-dos lo sèu promés,
va compondre una poesia,
felicitantla, y á un temps
per demostrarli 'l carinyo
que sentia, gran é intens.

Tres la idea era bonica,
los conceptes excelents
no es que tres-quarta un Zorrilla,
puig que versos pochs n' ha fet;
pero un home tres hu-quarta,
sempre sab fer algún vers.

Parlava del sol, la lluna,
de las estrellas, del cel,
del despuntar del aurora
pintada d' or y vermell;
de camps y d' arbres frondosos,
del piular dels aucellets,
de la total de las flors,
del murmurar d' un riuhet,
y en fi... d' altrás tonterias
més vellas que anar á peu.

P. TALLADAS.

II

A las firas de Nadal
jo dugas hu-dos comprava,
y además quatre total
á un pagés de La Bisbal,
y 'l tuno me 'n demanava
tercera duros y un ral.

EUDALT SALA.

ANAGRAMA.

Lo Total, qu' es un criat de bona casa,
estant de mala sort,
va trencá una total que la mestressa
se l' estimava molt.
Y quan ella ho va sébre, ¡pobre dona!
tingué un molt gran trastorn:
per ser un bon recort que molt aymava,
del sèu difunt espós.

J. ALAMALIV.

MUDANSA.

Un dia venint de tot,
vaig veure un pobre xicot,
que son amo, un animal,
li dava cops de total.

FANDILLETA.

TRENCA-CLOSCAS.

D. PERE BONALDO.

MOLLET.

Formar ab aquestas lletres lo titul d' una comedia catalana.

ARTUR DEL TORRENT.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	—Tothom ne tè
4	5	4	3	2	4	8	4	—Endavinalla:	
8	6	7	9	2	6	4	—Lo que tenen los pobres.		
3	6	2	1	5	4	—Provincia d' Espanya.			
3	9	5	6	7	—Nom d' home.				
2	1	7	4	—Nom de dona.					
2	5	6	—Un riu.						
9	2	—Nota musical.							
1	—Vocal.								

PEPÓNIDE.

GEROGLÍFICH.

∴ +
K K K K
I + P
III
O O O O

N.

DIÀLECH.

—Crème, tórnatén á casa
y arréglat un xich lo nas
—Y tú fés també 'l mateix
y adóbat aquest detrás.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.